

[Svend Haugaard.]

efter forslaget ved et tilskud på indtil 6 kr. pr. td nettokornsalg op til en maksimumspris på 50 kr. pr. td korn. Tilskuddet udmåles som forskellen mellem 50 kr. og årsprisen for byg på Københavns Børs, dog sådan at det samlede beløb, der udbetales, højst kan blive på 50 mill. kr. eller svarende til regeringsforslaget for kornfonden for 1966.

Dette forslag mener vi giver en række fordele. For det første sikrer det til en vis grad kornproducenternes rentabilitet, om end høsten ikke bliver slet så gylden, som den, regeringsforslaget indebærer. For det andet skader det ikke kornkøberen, og det turde være noget væsentligt. Man har fra venstres side talt meget om balancen mellem de forskellige brugsstørrelser. Hvis venstre virkelig mener, at det ville holde denne balance, kunne man stemme for det radikale forslag. For det tredje viser det ganske klart, hvem det er der får tilskud. Det kunne også være sundt, ikke mindst med henblik på stærke krav om jordlovgivning. For det fjerde så hindrer det, at kornproducenterne fristes til selv at tage fat på en dyrisk produktion og dermed belaster eksportmarkedet. For det femte hindrer det ikke en naturlig specialisering inden for landbruget, og endelig for det sjette og sidste hindrer det stigning i prisniveauet, som kan fremkaldes med den stærkt forøgede kornpris i regeringsforslaget.

Der blev rejst indvendinger mod vore ændringsforslag, og disse indvendinger er især rejst her i dag af det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen. Han afviste forslagene, som han sagde, fordi administrationen var for vanskelig. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen, hvorvidt vi, hvis vi kan påvise, at administrationen kan gennemføres, så kan vinde tilslutning i socialdemokratiet til disse forslag. Men indvendingerne gælder altså administrationen, især det, at der kommer et spørgsmål om tro og love ind i billedet. Jeg vil for det første sige, at der bliver tale om et væsentlig mindre antal landbrug end ved tidligere ordninger, efter mit skøn højst 10-15 pct. af landbruget. For det andet vil vi fremhæve, at det påhviler kornsælgeren dels at anmelde, at han ønsker at være nettokornsælger, og dels at dokumentere over for

kommunalbestyrelsen med bilag, at han virkelig har haft et nettokornsalg.

Vi må da også fremhæve, at der er en selvsvirkende kontrol gennem denne ordning, fordi eventuelle interesser, der kunne friste til at opgive et for stort salg, modvirkes af de skattemæssige konsekvenser, noget sådant vil få, foruden af lovgivningens muligheder for straf for omgåelse af loven. Vi mener altså, dette forslag har en lang række fordele fremfor regeringsforslaget, og jeg vil da især fremhæve, at det bevarer balancen mellem de forskellige grupper. Det skaber ikke denne dybe uret mod familiebruget, som er tilfældet med regeringsforslaget.

Jeg vil gerne anmode om, at man sagligt endnu en gang overvejer det radikale venstres forslag om en nettokornsælgerordning, og at man i hvert tilfælde, inden man afviser det, fremfører saglige argumenter derimod og klart siger, hvorfor man ikke kan tilslutte sig det. Jeg vil også henstille til socialdemokratiet, at de, inden de så blankt afviser vort forslag, undersøger, om venstre og de konservative i sidste ende har tænkt sig at stemme for regeringsforslaget.

Morten Lange: Det var jo ikke nogen nyhed, der blev afsløret under udvalgsarbejdet, men det har måske alligevel været lidt mere påfaldende end til daglig, at de lovforslag, vi her har haft til behandling, er lovforslag, som regeringen har udformet som et led i forhandling til anden side, hvor folketingets muligheder for at få real indflydelse på den slags forhandlingsresultater har vist sig at være endog ganske overordentlig små.

For så vidt kan man sige, at udvalgsarbejdet har været formålsløst, men alligevel har det dog vistnok givet os en hel del ny belæring om en række af landbrugets aktuelle forhold, og det er i hvert fald værd at tage med.

En af de ting, jeg er glad ved vi er kommet ind på i udvalgsarbejdet, som det ærede medlem hr. Svend Haugaard understregede meget præcist, er den prisfordyrende karakter, hele dette lovkompleks har. Der er jo ikke tvivl om, at en lang række af de prisstimulerende foranstaltninger, vi gennemfører her for landbrugets vedkommende, sætter prisen på fødevarer op. De smitter af på pristallet, og de medvirker